

מאבקו של פרופסור לדני מהווה המיכר תב שהגיש לשרההינדן והתרחבות. אהרון ידלין. תחת הכותרת "התחמקות מוסדות הספורט מלימודים מינימום אולימפי ב-20 קילומטרים בהליכה", כתב לדני ב-26.76:

"אני אלוף ישראל בהליכה". האתלט היחיד שייצג את ישראל באולימפיאדת מכסיקו ומינכן. אני מעוניין לייצג את מדינת ישראל גם באולימפיאדת מונטריי אול, בחודש יולי השנה, אך הוועד האולימפי וההתאחדות לספורט מתחמקים ממני לקבוע מינימום אולימפי במיקצוע — 20 קילומטרים בהליכה — וכך מונעים את השתתפותי מבלי שתיתן לי הודמנות להתמודד ולגבור על המינימום.

"אני גם משוכנע שההתנגדות של מוסדות הספורט הג'ל איננה מבוססת על שיקולים ספורטיביים ואולימפיים, כי אם על נקמות אישית על היותי מתנגד בצורה עצמאית ללא קבלת תכתיבים ומרות".

ה-17 ביולי מועד פתיחת המישחקים האולימפיים במונטריאול הגיע. האולימפיאדה החלה, ושאלו לדני נשאר בבית עם אשתו שושנה ובתו בת החמש. אכלתי תי את עצמי, "חודשים לפניכן, כשזכיתי באליפות ארצות-הברית בהליכה, האמריקאים לא האמינו שלא רוצים לשלוח אותי לאולימפיאדה". הלך הרוצים ראלי בן 40, שהחזיק בתואר אלוף ארצות-הברית ל-50 מייל נשאר בישראל. האולימפיאדה תמה. אך פרופסור לדני לא ויתר, והוא ממשיך במאבקו. הפעם פנה לעורך-הדין הרן פיינשטיין. "בחודש ספטמבר שכתתי אותו" מספר לדני, "ואני עוד חייב לו כסף".

על השאלה מדוע לא קבע לשאול לדני מינימום אולימפי, השיב לפני זמן-מה שמואל ללקין, ששימש בשלוש האולימפיאדות האחרונות, כראש המישלחת הישראלית: "שאלו לדני הוא הלך, המצוי טיין בהליכה למרחקים ארוכים. במרחקים קצרים לא היה לו צ'אנס. לדני מצטיין בסיבולת, ולא במהירות. בהליכה ל-20 ק"מ לומטרים צריכים מהירות. ספק אם הוא היה עובר את המינימום שוועדת-האחלטה קה המליצה עליו — 1.35 שעות".

ההחלטה החליטה נגדו. בתגובה לתשובתו של ללקין אמר לדני: "כבר פעמיים בעבר עשיתי ב-20 קילומטרים זמן של 1.33 שעות, שהוא זמן טוב יותר מזה שהמליצה ועדת-האחלטה. אין ספק שאם הייתי נכנס למחנה-אימונים, הייתי עובר את המינימום המומלץ".

שאלו לדני חוזר וטוען, כי שמואל ללקין היה הגורם העיקרי לכך שנמנע ממנו להשתתף באולימפיאדת מונטריאול ונשללה ממנו הזכות האלמנטרית להתמודד ולגבור על המינימום האולימפי. ללקין, מצידו, טוען: "אני הייתי רק אחד מתוך שנים-עשר. לא הייתי הקובע היבילעדי".

מסכם לדני במרירות: "הרי סיפור שימי חיש את היחס שבו זכיתי מצידו של ללקין. הוא שייך לטראגדיה במינכן.

דיבה ועלילות. "במאי 1975" מספר לדני, "קיבלתי ממו"ל אמריקאי לפי בקשתו של עיתונאי מניו-יורק טיימס, ספר על הרצה במינכן. העיתונאי ביקש שאקרא בספר לפני הוצאתו הרישמית לאור, כדי לבדוק אם הפרטים המצויינים בו נכונים. הספר מתיימר להיות פרי מחקר ובדיקה מדוקדקים על כל הפרשה במיניכן, ומוספר פרטים הוא המציא בדמיונו הפורה. זה לא היה אסון גדול, אילו לא המציא עלי דיבה והעליל עלי דברים שלא אוכל להתנער מהם.

"כתוב שם, בין השאר, כי התעוררתי לשמע היריות בשעת ההתקפה על דירה מיספר 1, הבנתי מה קורה ושמעתי את צעקתו של גוטפרינד ז"ל. קפצתי מחדרתי שבקומה השנייה, שם ישנתי, נפצעתי בשעת הנחיתה, וברחתי מבלי להזעיק את הבריאדירה. מתוך לוחמה-המינימום הספר מביא אפשר להסיק שיכולתי להזהיר גם את דיירי דירה מיספר 3 ולהצילם. הספר מצטט את אנשי דירתי, דנים על ברתי חתי, ומצטט אתי על בריחתי הנפחדת. לא דובים ולא ירועים!"

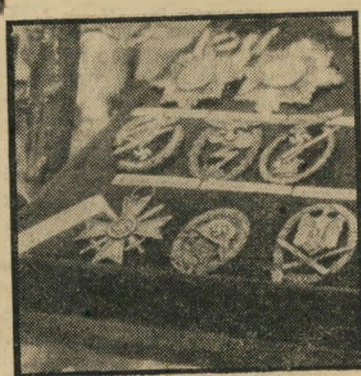
"מייד אחרי קריאת הספר פניתי לי מו"ל, ודרשתי שידחו את הוצאת הספר ויתקנו את העמודים הללו. חיפשתי הרבה כוחות לטענותי. פניתי גם אל ללקין, בתיקווה שהוא יודע שמבחינה מוסרית הוא חייב לעזור לי. כי בזמנו במקום גזעל על נפשי, באתי תוך הסתכנות להורג הירו. אך הוא סירב לתת לי אישור רישמי. הוא ביקש תצלום מהכתוב בספר לצורך בדיקה יסודית, ולאישורו אני ממתיק עד עצם היום הזה..."

כתב "שטרן" גרמני מתאר את עליית הנאציזם בארגנטינה

נקשויות. בשכונה אחת של בואנוס-איירס נופצו כלילה אחד חלונות-הראווה של 15 בתי-מיסחר יהודיים, ביריות ממכוניות נוסעות. פצצות התפוצצו לפני בתי-הספר, מוסדות-תרבות, בתי-עלמין ובתי-כנסת יהודיים. ציורי צלב-הקרס הולכים ומתרחבים על קירות הבתים. איומי-טלפון ברצח "היהודים הארורים" הם עניין של יום-ביומו.

הדברים הרחיקו לכת, מפני שתחילה לא התייחס איש ברצינות לניאנאציזם. גם לא היהודים. כי אין חדש בפירסור מים נאציים בארץ זו.

אחרי מילחמת-העולם השנייה פתח הרשיע נשיא דאז, דומינגו פרון, את שערי ארצו לפני רבבות נאצים. עוד בשנות החמי

עליית הנאציזם בארגנטינה מד-איגה את הקיבוץ היהודי הגדול שם. אך היא מדאיגה גם גורם אחר לגמרי: את גרמניה עצמה. כי בגרמניה אסור הנאציזם על-פי החוק, והקמת תנועה נאצית גדולה חדשה בגולה עלולה לסכן את הישטר מביט.

משום כך עוקבים כל-יחידים הגרמניים אחרי התפוצה החדשה בעירנות. השבוע פירסם השבועון שטרן כתבה גורלה על הנושא.

מדורח כתב "שטרן", הרו בוט: זה החיל בצורה תמימה לגמרי — בספרים.

אך הפילו הגנרלים הארגנטיניים את הנשיאה איזבל פרון ונטלו את השלטון

"איננו אחרוני האתמול"

אלא ראשוני המחר!"

שים נשמעו כלילות, מתוך בתי-מרוח שר נשאו שמות גרמניים, שירים נאציים, שהושמעו בהתלהבות של שיכורים. אולם האיש ברחוב בארגנטינה הביט בסאסיס-טיס כב, מטורפים בודדים.

משום כך נטו המנהיגים היהודיים להמיר עיט מחשיבות הניאנאציזם בארגנטינה. אלה הם עדיין אותם הווי-הויות, אמר מארק טורקוב, נציג הקונגרס היהודי העולמי בבירת ארגנטינה. הצבא והמישטרה התייחסו אליהם בסלחנות. הדבר עודד את הנאציזם לפעולה חסרת-תקדים.

עד שנודעק בזעם ביטאון הכנסייה הקארתולית, קריטריון: "לא ייתכן שהמדינה, שאסרה בצדק את הפצתם של כתבים חתרניים שמאליים, לא תפעיל אותו המרץ נגד החתרנות הימנית!"

רק אז החלו השליטים הצבאיים הגדלים — בחצי-לב, ההוצאה הנאצית הגדולה ביותר בבואנוס-איירס, מיליציה, נסגרה. כמה ספרים וחבורות נאסרו. אך בתחילת לא כולם. לאיש אין הסבר מדוע נאסרו ספרו של גבלס, לנין או היטלר, בעוד שמותר להמשיך ולהשקיף את ספרו ח"י בורים על תקופת המאבק לשלטון. נאסרו הספר שקר אושוויץ, אך לא מילחמת-העולם.

לבסוף פנו נציגי הקהילה היהודית אל השגרירות הגרמנית. הם הצביעו על כך שממשלת גרמניה המערבית היא היורשת החוקית של זכויות-היוצרים על כתבי היטלר, גבלס ויטלר, וכי יש לה תביעות לתבוע מן הממשלה הארגנטינית להחריס את הספרים שפורסמו בלי רשותה. אולם, לא ברור אם בון יכולה לעזור ליהודים. בינתיים נמשך הטרוור.

לידיהם, החליטו מוכרי-הספרים בבואנוס-איירס את הסחורה שעל מדפייהם. במקום מאו וקאסטר, מארכס וצ'ה גווארה, הוריעו בכל מקום במפתיע רבי-מכר חדש. על עטיפתו השחורה-לבנה-אדומה הופיע צלב-הקרס, והשם: מי לוכה, בעיברית: "מילחמת".

מסא-השיטנה בן 52 השנים של אדולף היטלר (קבעה ההקדמה של המו"ל הארי גנטיני: "ספר בעל אקטואליות רוטטת"), לא היה היצירה הנאצית היחידה, שהוצעה לפתע למכירה בגלוי בארגנטינה. על הר"מדפים הופיעו ספרים כמו יסודות הנאציזם ונול-סוציאליזם של אלפרד רוזנברג (ניתלה בנירנברג בעון פישע-מילחמה), ההתקפה — חיבורים מתקופת המאבק על השליטון של יוזף גבלס (התאבד בימים האחרונים של הרייך השלישי), ועוד.

מי שלא רצה לקרוא, יכול היה להאזין ליד הספרים היו מוגנים התקלירי-טיס — פואבלו אל פוזיל ("עם אל הנשק" — שיר ידוע של פלוגות-הסער), התקליט, שנשא את כותרת-המישנה "ספר השירים הרישמי של המיטלגה הנאצי-נול-סוציאליסטית" כלל שירים כמו "הרימו את הדגל!" (ההימנון הנאצי, הידוע בשם "שיר הורסט וסל"), "הייל היטלר", "שירי פלוגות-הסער", "עורי גרמנית!"

סידרת סיפורים שלמה הופיעה בשם פני הס"ס. ההקדמה: "עד היום לא כלו המנוצחים להגן על עצמם. עכשיו ניתנה רשות-הדיבור לס"ס". כשי לקוראים הגישה ההוצאה תוספות: סרט-שדול עם צלב הקרס, וסמל "אוגדת-השיריון מס' 1 של בואנוס-איירס ובערייה-השדה בוצעו הת"